

Arrest

nr. 29 080 van 25 juni 2009
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 15 april 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 27 februari 2009, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in uitvoering van de beslissing van 27 februari 2009 van de minister van Migratie- en asielbeleid, beiden aan verzoeker ter kennis gebracht op 16 maart 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VERGAUWE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten op 30 november 1999. Op 21 maart 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken een beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 7 april 2000 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Op 18 mei 2000 wordt verzoeker gerepatrieerd.

Op 25 juni 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Op 27 februari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. In uitvoering van deze beslissing wordt een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Beiden beslissingen worden aan verzoeker ter kennis gebracht op 16 maart 2009 en vormen de thans bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

*in toepassing van **artikel 9bis** van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek **onontvankelijk** is.*

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene hier familie heeft, geïntegreerd zou zijn, werkbereid is, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkene stelt dat hij teruggekeerd is naar Armenië en er nog steeds problemen kent dit gegeven wordt door betrokkene niet gestaafd en kan aldus niet weergouden worden.

Een tijdelijke scheiding met familie verhindert betrokkene niet om een aanvraag in te dienen via de geijkte weg.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel. 9 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking kwam met het gerecht dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat betreft de bewering dat betrokkene, gezien zijn Armeense afkomst, geen verblijfstitel kan bekomen die hem toelaat om meer dan drie maanden op legale wijze in Moskou te verblijven, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene hiervan niet de nodige bewijsstukken voorlegt. De loutere vermelding dat hij geen verblijfstitel, om langer dan drie maanden in Moskou te verblijven, kan verkrijgen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Betrokkene kan bovendien steeds contact opnemen met de bevoegde autoriteiten om de nodige documenten te bekomen. Hij toont niet aan dat hij dit reeds gedaan heeft.

*Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).
(…)”*

De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum. (...)

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort de Wet 29 juli 1991) en van de artikelen 7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Verzoeker stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet conform is aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet en evenmin aan artikel 3 van de wet van 29 juli 1991. De motivering moet immers afdoende zijn, terwijl de motivering van het bevel werd teruggebracht op amper twee lijnen. Verzoeker stelt dat een dergelijke belangrijke beslissing met dergelijk verregaande gevolgen, namelijk een individu te verwijderen nadat hij toch reeds 10 jaar geleden in België heeft verbleven zonder enig element waaruit blijkt dat de openbare orde in gevaar zou zijn gebracht of zou kunnen worden gebracht, te motiveren op amper twee lijntjes met vermelding van de juridische en feitelijke overwegingen waarop ze is gestoeld. De motivering betreft aldus verzoeker een stijlformule zonder verdere specifieke elementen.

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven.

Het bevel verwijst naar de wettelijke grondslag, met name artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet en naar de feitelijke grondslag, met name dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, daar hij niet in het bezit is van een geldig visum, wat verzoeker overigens niet betwist.

Nergens blijkt uit artikel 7 van de Vreemdelingenwet dat er sprake zou moeten zijn dat de verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde. Waar verzoeker door te stellen dat "hij toch reeds 10 jaar geleden in België heeft verbleven" laat uitschijnen dat hij reeds meer dan 10 jaar in het land verblijft, spreekt hij zichzelf tegen daar hij in zijn uiteenzetting van de feiten verklaarde dat hij sinds hij in 2000 naar België vluchtte, ook in Siberië, Armenië en Oekraïne verbleven heeft, vooraleer terug te keren naar België. Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt hier niet mee aangetoond.

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd aldus wel degelijk in rechte, in feite en op afdoende wijze gemotiveerd, zodat een schending van de formele motiveringsplicht, of van artikel 7 van de Vreemdelingenwet niet is aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de algemene rechtsbeginselen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de algemene motiveringsverplichting en de rechten van verdediging.

In een eerste onderdeel stelt verzoeker dat de bestreden beslissing motiveert dat hij een aanvraag zou moeten indienen in de ambassade van zijn verblijf, doch hij wijst erop dat België niet beschikt over een ambassade of een consulaat in Armenië. Verzoeker wijst erop dat hij geen verblijf kan krijgen in Moskou en stelt dat het feit dat hij daar telkens de deur is gewezen er het manifeste bewijs van is. Verzoeker moet volgens de verweerder het bewijs leveren dat hij zijn aanvraag niet in Moskou kan indienen, doch dit is evident onmogelijk. Het is eerder aan de verweerder om te bewijzen dat dit wel kan.

In een tweede onderdeel verwijst verzoeker naar het regeerakkoord van Lettermé I, waarin duidelijk gestipuleerd werd dat een mogelijke tewerkstelling een regularisatie kon ondersteunen. Verzoeker wijst erop dat hij in zijn aanvraag heeft gewezen op het feit dat een tewerkstelling geen enkel probleem zou opleveren, doch dat de bestreden beslissing hier met geen woord over rept, zodat zowel de motiveringsverplichting als het gewekte vertrouwen werden geschonden. Verzoeker repliceert op verweerders argument dat hij niet dienstig zou kunnen verwijzen naar het beweerde beleid, dat het evident is dat de regels van behoorlijk bestuur inhouden dat gehandeld wordt conform een bepaald beleid dat dan toch binnen de ter zake wettelijke bepalingen kadert. Verzoeker is van oordeel dat gehandeld dient te worden binnen het kader van dit beleid. Hij stelt dat het beleid evenwel niet de wet is, maar dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ook niet veel zegt over wie wel en wie niet kan geregulariseerd worden, zodat het duidelijk is dat het beleid de norm is en dat dit beleid ook dient gevolgd te worden, daar er anders totale willekeur van de administratie ontstaat.

Verzoeker diende een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een

verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in :

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verweerder na te gaan of zijn aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In zijn aanvraag om machtiging tot verblijf stelt verzoeker opnieuw gevlucht te zijn uit Armenië om dezelfde redenen en licht hij toe volledig achter zijn integratie te staan, dat hij voor 100% bereid is te werken en zich volledig te onderwerpen aan de in België geldende regels. Hij wijst erop dat hij nog nooit in aanraking is gekomen met het gerecht en dat hij kan steunen op familiale bindingen. Vervolgens voert hij aan technisch en materialiter niet in de mogelijkheid te zijn om zijn aanvraag in zijn thuisland te kunnen doen. België beschikt niet over een diplomatieke post in Armenië bevoegd voor de aanvragen overeenkomstig artikel 9 van de Vreemdelingenwet, waardoor hij zich zou moeten wenden tot de ambassade in Moskou. Verzoeker beschikt echter niet over de nodige documenten om aldaar een machtiging aan te vragen. Het aanvragen van verblijfsdocumenten voor Rusland zou lange tijd duren en ook zijn aanvraag om machtiging tot verblijf zal meer dan drie maanden duren zodat hij dan ook in Rusland illegaal zou zijn. Een aanvraag indienen vanuit precair verblijf is onmogelijk, het propiska-systeem wordt ten aanzien van deze mensen bijzonder discriminatoir toegepast.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoeker ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt, zodat verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert en dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Waar verzoeker stelt dat hij het bewijs niet kan leveren dat een aanvraag op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet vanuit Moskou voor hem onmogelijk is en dat het eerder aan de verwerende partij toekomt te bewijzen dat het wel mogelijk is, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing het volgende motiveerde:

“Wat betreft de bewering dat betrokkene, gezien zijn Armeense afkomst, geen verblijfstitel kan bekomen die hem toelaat om meer dan drie maanden op legale wijze in Moskou te verblijven, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene hiervan niet de nodige bewijsstukken voorlegt. De loutere vermelding dat hij geen verblijfstitel, om langer dan drie maanden in Moskou te verblijven, kan verkrijgen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Betrokkene kan bovendien steeds contact opnemen met de bevoegde autoriteiten om de nodige documenten te bekomen. Hij toont niet aan dat hij dit reeds gedaan heeft. “

De Raad wijst erop dat verzoeker degene is die de aanvraag om machtiging tot verblijf indient en dat het aldus aan verzoeker toekomt om in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat en het is dan ook aan verzoeker om het nodige bewijs van zijn beweringen te leveren. Verzoeker stelt in de onmogelijkheid te verkeren het bewijs te kunnen leveren en stelt dat het reeds blijkt uit het feit dat hij telkens de deur is gewezen. Verzoeker kan echter niet worden gevolgd. Verzoeker heeft wel degelijk de mogelijkheid het bewijs te leveren, doch hiervoor dient hij eerst een poging te ondernemen tot het verkrijgen van verblijfsdocumenten voor Rusland. Verzoeker toont niet aan dat hij reeds pogingen heeft ondernomen om verblijfsdocumenten te bekomen, noch toont hij aan dat deze hem werden geweigerd. Verzoeker beperkt zich tot een blote bewering dat hij telkens de deur werd gewezen. Verweerder concludeerde terecht dat verzoeker *“steeds contact kan opnemen met de bevoegde autoriteiten om de nodige documenten te bekomen. Hij toont niet aan dat hij dit reeds gedaan heeft “*.

Vervolgens stelt verzoeker dat niet werd gemotiveerd omtrent zijn argument dat tewerkstelling voor hem geen probleem zou zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet kan worden gevolgd daar verweerder onder meer motiveerde dat *het feit dat betrokkene hier familie heeft, geïntegreerd zou zijn, werkbereid is, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend*. In zijn aanvraag verwees verzoeker in zijn geheel niet naar het regeerakkoord van Leterme I, zodat verweerder hieromtrent niet diende te motiveren. Bovendien heeft het element van tewerkstelling eerder betrekking op de gegrondheid van de aanvraag en niet op de ontvankelijkheid ervan. Verzoeker toont niet aan waarom het gegeven dat hij werkbereid is het voor hem bijzonder moeilijk maakt om een aanvraag in te dienen in zijn land van herkomst. Aldus is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te oordelen dat het feit dat betrokkene werkbereid is niet verantwoordt dat er een aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoeker in zijn concrete geval voor het nemen van de bestreden beslissing toezeggingen of beloften verkregen heeft van de verwerende partij. Evenmin toont verzoeker dit aan. Ook toont de verzoeker geen vaste gedragslijn aan van de verwerende partij, waarvan deze in casu afgeweken zou zijn. Bovendien dient te worden vastgesteld dat de regeringsverklaring werd afgesloten in maart 2008, aldus na de bestreden beslissing. Hoogstens kunnen de oude regels als een vaste gedragslijn worden aanzien. Te dezen dient te worden opgemerkt dat verzoeker op geen enkele wijze aanbrengt op welke wijze dan ook zou zijn afgeweken van een vaste gedragslijn. De gemachtigde van de minister diende zich te laten leiden door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat zoals hoger reeds werd aangetoond niet werd geschonden, zodat er geen sprake is van een schending van het vertrouwensbeginsel. Noch toonde verzoeker een schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig juni tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU